

Landskap: Småland Upptecknat av: Carl Vihing
 Härad: Uppvidinge m. fl. Adress: Furåkra, Kvåkmåla
 Socken: Ålgö m. fl. Berättat av: Carl Vihing m. fl.
 Uppteckningsår: 1941. Född år 1874 i Ålgö m. fl.

Gamla jaktmetoder å rovdjur, deras
 levnadssätt m. m. s. 1-33.

Vargar, - vangskall, skottpengar. s. 1-28.
 1:e vallarsdagen d. 11:e maj.

Fånga närmgar. s. 17

Blåsa i lurar, nycklar o. slog på
 trumma för att skrämma vargar. s. 18.

Elkar " " " " s. 18.

Vallhjon gav signaler om vargar. s. 18.

Tidbastbusken. s. 28.

Teckningar. s. 29-33.

Skriv endast på denna sida!

ACC. N:R. M. 7214:1-33

Landskap: Småland.

Uppptecknat av: Carl Viking

Härad: Uppvidinge, m. f.

Adress: Furåkra = Kråksmåla.

Socken: Ålgård, m. f.

Berättat av: Carl Viking m. f.

Upppteckningsår: 1941.

Född år 1874. i Ålgård socken.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Upppteckningen berör våra allmänna
rovdjur, deras levnadssätt och gam-
la jaktmetoder å dessa djur och fåglar.

Vol. 5.

Fidor: 101. — 128.

Här till s. blad teckningar.

Skriv endast på denna sida!

101.)

ACC. N:R. M. 7214:1.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Vargen. Se uppteckningar, som följa
om detta synnerligen habade rådjurs
oro från min fader och Farbror Nils
i huvudsak; ky båda hadde varit i
"Vargskall." Vargen är full storlek, som
en Stor hund. Färgen är grå och öra-
nen upprättstående men kvansen rätt
nerhängande. Jag har blott sett varg
gar i menageri i Örnsjö och Stock-
holm. Tungan lång och röd och de el-
fenbensvita färderna grinade hervskt
i käften på hvaran. Nu finnes
blott vargar i vårt Land i Jämtland, Her-
jedalen och Lappland, där den riva i-
hjul renar i många, då det är hård
köld. Det finnes h. o. m. exempel på att
vargar river och äta upp människor,
så det är ena fåla Bestar att räka

109.)

ACC. N:R. M. 7214:2.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

nt före. Min far, Erik Jansson, var som
pojke hos sin förste svärfader Lantte:
Per Nilsson i Krokskult, Högskults socken.
Så en kall vintermorgon skulle far köra
hem från präst en lada i kvartgölkär-
ret, han var på väg hem litet från la-
dan då solen "sann opp" och snän
gnistrade. Så rulle på en håll till
häger om vägen på en "håll" i vargar
och grunade så de vita pänderna syn-
tes. "Varg", se teckning N: 13. Så som
jag minnes de 8. fulingarna i järn-
bluren. — Far sade, "Jag befädd mig
i Guds hand, hadde inget annat val
än en länskaftad rya i hölar-
set där jag satt, men vargarna an-
föll ej." När han blivit uträdd för
dem, så spände han från belten och

103)

ACC. NR. M. 7214:3

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

lät hölaset stå kvar, samt red cirka 1/4 mil hem och vad hästen orkade springa. När Per Nilsson fick se far, så frågade han "Vad går åt dej kjaak?" Far berättade i hast hela sammanhanget. Nilsson sa, "Vi behöva tacka Gud att allt så väl på in & ut brukat, sa sen oxar & får eller häst & bed min vän" "Jon Danielsson" (känd för sina magiska krafter) sa skarpt med & följa dej. Hästen måste jag ha & rid i kast te "Skallfogden", här måste bli annat utav." När far och Jon Danielsson hundra dit, så hade kargarna begert sig Norr ut, öst. Men "Gå i ett spår, så där skulle tro detta vara klack en varg. Samt vara sluga, men det var känt att där bru-

hade denna list. Det blev vargskall
 varit Elghult, Kråksmåla, och Fager-
 hult och Hållaberga socknar deltaga.
 Men vargarna hade delat på sig
 i Ydelbårs ägor i Elghultssocknen.
 "Nästen utrottes och Säken" drevs i Ensta-
 kagården Subberås invid Älgasjö
 nära Elghultskyrka. Samt flera
 vargar i nästen och en stor Hanvarg
 skjöts inuti Säken av en sträng ober.
 Men innan jag skriver mera om
 vargskall, så skall jag till att
 därmed förtydliga den samma å-
 tterge vad jag för flera år sen upp-
 tecknat ur en gammal Lagbok
 från 1734 funnen i Lilla Skedabygd,
 Bäckebo socken, Kalmar-län.
 L. 8: "Varganät skola hvat helt hemman

hålla, fyra famnar långt. och fem
alnar högt. Se mindre så mycket
som däremot svarar. Det skall fär-
digt vara, då skall bud hamner,
och så starkt att det ej brister, då
en vuxen man kliver där upp. Skall-
lunds skola alle lyda, som krets
hava, ingen vare där fri före,
utan Präst och prästgäst, där han
själv bor, så och blockare i blocka-
rebot och inhyses kvinna.

2. §: Varder det till häradsskall bodat,
då bör en man ifråa vart matlag
och av sädesgårdens torpare varannan
komma med bössa, varjassjut eller
rpa, så tidigt, som han kallad
varder; men då skall sker innan
socknen, får ingen sig lärfraa

106.)

ACC. N.R. M. 7214:6.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ru dandrağa, som något boskaps
kreatur häver! Vilken sig ej i tid
infinner eller kammer utom lugtigt
Näp och jakttyg eller ej bliver skänd
där han ställs, och går vad hanam
befallt bliver, eller visar sig ofidig
gör oljud eller går ifrån skallet för
än hmanskapet är uppropat och lov
gives böte en daler. Bliver han all-
deles ut, böte två daler. och annan gång
dubbel; utan att domaren prövar
att han laga förfall haft. Förtiger
den, som skallet förestår, någon som
borta varit, eller sig förbrutit, som
sagt är, eller giver han eller annas nå-
gan lov att bliva förfalllös
ifrån skallet böte två daler.

Obs! Skallfagden, som fått bud att vara

107)

ACC. NR. M. 7214:7.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

gar varit nyuliga eller fjäll djur,
kallade folkets samman medelst
"Budkabelar, som i mycket gammal
tid uppskars i trä, och gäende eller
helst ridande sändes till och från
gård så fort ske kunde. Försam-
melser var enligt den tiden belagte
med dryga böter. Jag skall nu
återgå till Vargskallen, som ägde rum
i Subberås ägor varom far och far-
bror Nils berättat. - Det blev liv och
rörelse i alla vägar. Folket gick eller
red, mot Subberås från förnt be-
mäda socknar. Alla kura på var-
när, dessutom hade samliga kypor
eller långskaftad rya. Goda skjutlar
hadda bössor laddade med krut
och grava varghagel. Vid Subberås

108.)

ACC. N:R. M. 7214:8.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Kohage oppställdes skallfagden
sitt folk 1000 man. En gren väster
ut från bemälda gård, den andra
grenen österut, i småttagen nere
vid Ålgasjön vora nästen 400 famnar
oppställda. Sär var kofar för skyt-
terna. Nästen oppfästes medelst "Gis-
ter." Ett "Gister" till varje famn näst. Ett
"Gistret" var en stör i nästens höjd med
"dobbyska" i merändan att sätta i marken,
i toppen var en liten träpinne in-
borrad att hänga nätet på och med
järked på mitten, på nätet kunde fällas
ihop, när vargen sprang emot
vilket skedde med tilljälps av långa
stödjeror, som fästes i nästens ända
del, och bortanifrån buske lägen
man här och där och vid behov

109)

ACC. NR. M. 7214:9

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

med "Häjerpen" färdde samman
nålen. Obs! Å teckning N° 14. Se vi
gamla jaktredskap för varg "5. är
minnesteckning av vargspjut från
mitt barndomshem." "4. vargspjut
från R. Vindahl, Kråksmåla = kyrka-
ley." "3. vargspjut, 2. del av Gister, 3.
Gister från Lankri: Petrus Eriksson,
Knivsingeryd, Bräckebo socken, Kal-
mar län." Obs! Teckning N° 15. vargnät,
sett i Kalmar slott och museum.
Jag kom att vid ett besök tala med
Fib. Sakt. Manne Hofren om vargnät då vi
båda sutta inne i Hans kontor i slottet.
Då var Sakt. vänlig och följde mig upp i
museet, så jag fick se nätet. Det
är inlämnat från Hägsbo socken,
Handbörds Härad i Kalmar-län.

Skälunda iurینگade man vargar-
na dels med nät och dels med man-
skap. Det iurینگade området be-
nämndes för "Låke". Folket skulle stå
så tätt intill varandra att dom "gätt
kunde räcka varandra händer-
na." Varje person skulle hava nå-
got vapen. T.ex. vargspjut, lång-
skapad ryxa eller stor träklubba.
Gugen fick låka "Vargarna bränga i-
genom" "låken." Sen, som det gjorde
fick betala värdet av skinnnet och
skottpengarna; samma böter om
någon höll för slipna nät, så var-
gen bräcke maskarna och gör-
de sig fri. Särskilt fick han ge va-
ra med, "när dom söpa opp skinn
och skottpengarna." Vid tiden 1842.

Så bemälda varghall var å Subbe-
ros ägar "Sall ett vargskinn i 12 riksdaler,
och skattpengarna vara 30 riksdal-
er," sade fälteror Nils. Set var numera
48 kronor. Set var mycket pengar för
nära 100 år sedan. Obs! Obs! När näfen
och näfen vara utsläppta, så skulle den
avdrivas. Samliga hadde lura & fubade
i andra slag på trumma, andra slaga
med rykmars mat träden allum-
der det manskapet drag sig mer och
mer samman mot näfen till. När man
skulle börja röra på sig gav skallpog-
den becken att skjuta ett skatt, som
benämndes "knäppskallet." Obs! Be-
mälda skall fångades 2. "tiker"
-(varghonor) i näfen, men en stor
Hannuarg hadde varit framme

112.)

ACC. N:R. M. 7214:12

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

och sett näken. Han kom springande
tillbaka mot druckarlarna "Lämn en rasen
de sjäval. & kogg i ilskan en gammal
bande om vänstra armen, men banden
bar en grav skinnfröja annars hade
det gått illa med hans arm, dessutom
gick banden honom med den fria
handen en smäll i skallen med sin
träklubba, så vargen kläppste, men
ögonblicket därpå sköt en dräng
ett skott genom skallen på vargen.
"Läsen var avdriven" och 3 vargar dö-
da det; det ansågs för en rymlig
lyckad fångst. Näken togs ner och
manskapet kungförklarades. Vargarna
transporterades till Skallpogden hem
där de flängdes. Yngan folketskil-
des själva hem en ystare. —

113.)

ACC. N:R. M. 7214:13.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

När skinnene blevo sålda, så anställdes en stor fest i "Skallfogdens" hem. Mycket brännvin köptes och öl bryggdes flera tunnor. På utfäst dag komma dam, som ordentligt deltagit i "Skallgängen" förande skaffning" av bröd, smör och ost och "Viter gröt med sig till "Skallfogdens hem." Sen "äls och söps och drack hela eftermiddagen och den kommande natten till dags vart. Så tillgick det i våra orter enligt de gamles uträgor. Men det fanns och socknar där skott och skinnpengarna samkades till en kassa, som användes till bättre ändamål än att rupa opp pengarna." Far och farbror talade om en an-

nan vargskull där en stor Kean-
varg rivet en ka och en årskalv på
en bakagården Uvanäs i Kråksmå-
la socken. I skallgängen deltog Bäck-
elva och Kråksmåla socknar i Kal-
mar-Län samt Södra Älghults
socken i Kronobergs Län. Det var
vid tiden 1848. Näten uppsattes vid
"Uvaväläva" invid "Uvaspän" i Kråks-
måla socken i Älghults socken. Men
skallfogden var gammal och till-
såg inte att "Muggarna", som fast-
höll näten vid jorden voro ordent-
ligt inslagna, så Vargen gick un-
der näten och tog sig ut ur "näten".
— Vid den tiden funnas 3. bröder
i Byrsby socken. (Ej Bäckelö socken)
som till. Sökt. Hoppas felaktigt un-

115.)

ACC. NR. M. 7214 : 15

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

derrättat skrivit i "Årshoken" för 1939.)
Se kamma med sina utmärkta
hundar och följde Vargen in i Len-
hovdasken, Krandbergslän,
men där skjöta dam Besten. Obs!
Om dessa bräder sade på derna,
att "dam vara en Guds gåva" ty dam
förföljde vargarna kammar och
vinter, natt och dag. Obs! Sen rist var-
gen i våra orter följde dam till Blekinge
och skjöt kammar. Dessa bräder ut-
lagas med öppna kammar i gårdarna,
där dam draga fram. Sam fina mat
brännvin och husum gratis och hund-
arna 3 st: fina och mat. Dessa skyp-
lar vara gada skidlöpare, vilket var
sällsynt den tiden. Många vinter-
nätter följde dam vargspår på sina

116.)

ACC. N:R. M. 7214:16.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

skidor; de släppte in det faget, de ut-
lade vargarna hos oss. I fjol kunde
en av "Vargaskyttarnas" löver, så Lant-
mannen Rellman Adm: Lindshult "Kräks-
måla, hadde talat vid hanan. -
Fäderna berättade, "På våren i bör-
jan av maj (8de k. a. m. 15de) skulle betes-
markerne rensas för kaddjur. Ty för-
ste "Vallaredagen var 11te maj." Man
gick man ut huse Natt och dag och
letade upp varg och räviden. Fann
man några iddu, så sökte man
fånga ungarna levande, helst varg-
ungar. Sen bant man ihop bak-
benen på dom och hängde dom i
bakbenen med hant merät, så fånga
dom hänga där och fjuta och jäm-
ra sig, så kom vargfiken omides

118)

ACC. N.R. M. 7214:17.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

fram i hopp att rädda ungarna; så
 låg man på lur och skjut tiken. Fick
 man ej fatt på ungarna i de svåra
 marken där idet var beläget, så vak-
 tade man ändå natt och dag, så
 tiken ej fick locka bort ungarna.
 Omridet var då väldigt lummigt.
 Så stekte man färskt kött i flöt och
 satte bitar på grova brökar fästa
 vid starka snören och släppte ut
 kött till dem i idet. Ungarna valde
 kött och bröd, som när en fisk rop-
 par och så drog man upp ungarna
 och slog ihjäl dem. Obs! Rävungar
 har jag varit med om att fanga på
 detta grymma sätt, men man måste
 bli tvungen, isynnerhet vint-
 arna; ty då är det ofta källorala skador.

118.)

ACC. NR. M. 7214:18.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Detta tillvägagångsätt att utrota den kallade fäderna, att "Spicka ut ägaren på vargungarna." Obs! Yrket så att man i naturligt mening stack ut ägaren på dam, det var grynigt nog ändå. Men tillika strävade man genom betesmarkerna och bläste i lurar, slag på trumma, bläste i stora Nycklar, t. o. m. "Stora kyrkanykla" i tron att den på något magiskt sätt skulle skrämme bort vargarna. Dessutom lände man upp stora eldar på berg och kullar omväxlande, "fy vargarna sky eld," sade fäderna. Vallbjorden bläste i näverlurar och skrämde vargarna. Dessa lurar hördas långt. Vallbjorden kunde blåsa luren, som betydde "Vargar

119.)

ACC. N:R. M. 7214:19.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

synliga, eller vargar vilja riva hjorden,
eller eld har utbrutit i skogen." Ods!
I vilket fall av dessa, så när de
hemmavarande hörde dessa signa-
ler, så skulle dem ofödrärligen
taga med behärliga verktyg och ha-
la Vallhjävarn till hjälp. — Jag skall
afspECKna en kort saga om en tjur
och en varg berättad av J. d. Lantmä:
Gustaf Korantz Yrakeron, född 1814
i Krokskult, Ålgöls socken, död
sammanstades 1915. Fagermannens fa-
der hade berättat att han hade
en stor tjur bland korva i skogen
på samrarna. En korherd
ginga alla djuren till en god källa, som
höll vatten, den enda i betesmarken.
På kvällen var ej tjuren med hem

lä korna komma. Likaså andra
dagens afton. Så förstoda dom, att
det ej stod rätt till med fjuren, så
dom gingo att söka upp honom.
Källan låg invid en bergvägg. Där stod
Fjuren och med hornen klämt i bjäl-
ken hanvärg, men när fjuren skulle
gå ville vargen falla och rörde sig.
Fjuren trodde då att vargen kunde
och vågade inte släppa. Men så
vart den duktige fjuren befriad från
sin fiende och fick dricka och beta,
samt han efter den långa fastan
så väl behövde. Från den dagen har
den goda källan betat och betat
"Fjura-källan." — I närmast föl-
jande skall något skrivas om "Varga-
gras och Vargakäse, men vi skola fört

127.)

ACC. N.R. M. 7214:21.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

i anslutning till den gamla, för be-
mälda Lagboken; se dess bestämme-
lser i förordningen det kan ju
hava sitt intresse. —

4. §: I varje socken där det farvas
och ske kan skola alle, som där ba
och bygga i egenskap av jordägare,
var efter ägodel sin bygga "Vargård"
= (Vargahage) eller "Vargagård". Och dessa
skola $\frac{1}{4}$ av socknen uppehålla
var sitt år. Torpare hjälpe bolby de-
ras att bygga och uppehålla. Från
det Ödesfjorden, då kalle den "Varga-
gård", som ängen slår, ifrån den
dag kan den slagit haver och änt
ann! Eljest bygge Hela socknen för
Ödesfjorden. Kanner ej den som ka-
lad varder till denna byggnad;

böte 6 mark, och Bygge deslikes. För-
faller vargrop eller vargagård, så
Böte den fjärding 10. daler, som up-
pehålla borde, och bygge det åter upp.
§: Förrunnas mågan sin vackt
och arbete vid Vargagrop, då han
tillagd varder, att där Böte bälte,
böte för var dag en daler. Sen uppsak-
ta bete dräper eller river ner böte 3.
daler. Fördärvar mågan vargagrop,
Böte då 10. daler och rättat allt upp igen.
§: Jägeri befjänt och allmoge skola,
å den tid skadedjuren yngla, vin-
lägga sig att ungarna fänga och ut-
äta, och njute den, (som utom skall)
fångar eller fäller skadedjur, av hä-
radssakören, eller av skadens medel
där det sker å skadens mark, 4 da-

ler för varje stor Björn, för björnnunge 80 daler, för varg 2. daler för vargunge 80 daler, för räva 16 öre och för rävnunge 8 öre. — Jag skall nu beskriva äm varggropen; i vilken och fångades räva. Teckning N° 16. Vetas oss resterna av en varggrop som var å enstaka gården Tågarnäs Prästgårdens socken. Ruinen, som jag väl minnes, fanns till 1935, men då gick en 2-årskviga och drällade ner i gropen och bröt ränder ett ben, så han måste slaktas, sen fyllde man gropen. En varggrop var 5. alnar djupa i den, men vidare neråt så där var hon 6. alnar, och djupet var 8. alnar. Gropen kunde, som den i Tågarnäs vara murad med naturstenar, som en

124.)

ACC. N.R. M.7214:24

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

gammaltida brunn. Lades vara byggd 1818. Obs! Men merendels var vägggraven kanter klädda med väl barkade ite klivna fäststammar, som vara med klivisidan resta mot jordväggen. Runt omkring utan jord var å graven en grav präklaus. I den vara de resta furublockens övre ändar fästade med "prädymlingar" (= Grava pränaglar av kärupur.) Mitt graven var alltid en stolpe, som gick litet över jorden. I stolpens övre ända var en stor träbricka fästad och å denna fängslade man en levande vraka, som snarade, så det hördes i grannskapet, varg och råv skulle vara pin förtjusla i vraka. På ifrån brickan å stol-

125.)

ACC. N.R. M. 7214:25

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

pen till träkrausen lades rätt lätt
med smala Björk eller videspräcker
och på dessa ett lager halustybb och
så spriddes ut färskröndermulad,
härsgödsel till att bortaga lukten av
att människor närvarat. Var det nu
måste man ropa igen stämen efter
sig genom att släpa en stor enbuske.
När så varg och även räv fick höra
ankan, så gällde det att knipa den;
men när rådjuret tog ett hopp för
att nå ankan, så veka halva och sprä-
kar lätt undan och t.ex. vargen föll
till gropens botten, men ankan vä-
nades dessvärre och så kunde hända,
att en varg till hamnade på gropens
botten. I den åseckna gropen N:16, sä-
ges 2. vargar gått ner samtidigt.

126.)

ACC. NR. M. 7214:26.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Det kom mycket folk, för att se de
arga bestarna i gropen, men ingen
vågade sig att å stige gå ner till dem.
Man snärjde en efter en med en grov
lina och halade upp kanan till
gropens kant. Där stod en man och
med en stor träklubba knäcker
skallen på dem, sen vara dem
beskedliga. — Ols! Varggagård
eller våra orters varghag" varit sam-
ma fångst. Varghagen var på stor
satt plannen till en stor mansgård-
byggvad. Den var försedd med kraf-
tig & almar hög, gärdsgård, Ols! som
utifrån lubade hårt inåt gården. Ols!
det var såtunda lätt för vargen att
utifrån gå upp på gärdsgården
och hoppa in, men sen var det stött

128)

ACC. N:R. M. 7214:27

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

omöjligt att hoppa ut. Gamla varg-
jägare ville påstå, att vargarna lära
något luna på Bakken. Set fanns
en liten, men väl stängd port in till
varghagen. Särinnaför hade man
i ett starkt påverk fängslat en halv-
vuxen gris, som fick bliva hungrig,
så han "bjöt efter mat". Detta locka-
de vargarna befämligt, ty ung
gris tyckte dam väldigt om. Men
dam kamna ej åt grisen trots att
hoppade in i hagen; utan vargen
eller vargarna bleva snart ierkskita-
na. — Men man "indrade" också varg
och råv. Med åtel av döda djur t. ex.
häns, lamms o. d. Man lade rhycket
arsenick i åteln; men var den pr-
sen kunde t. ex. vargen gå långt

128.)

ACC. N:R. M. 7214:28.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

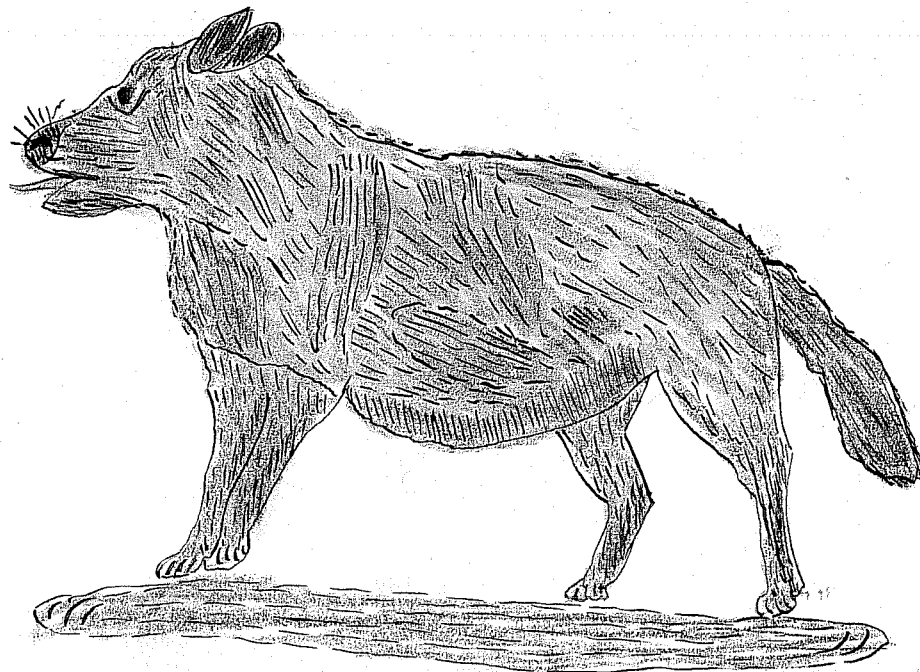
innan giftet verkade, men då de märk-
te detta sökte dam kräkas upp giftet.
"Strykninet" var ej då i bruk hos oss.
Får att hindra rådjuret att kräkas
upp giftet lade fäderna och i äteln bär
av en giftig buske, som hette "fidbast."
Färsta vara bären röda och i större
växte alltid tillsammans med en
mindre. Se teckning n: 18. Kvist med
bär av "fidbastbuske." Jag har blott
funnit en sådan buske. Den växte i
d. s. k. "Smedjehängnen" i Kråkstuck
skog i Håghultsheden. Obs! Bären ha-
de den verkau, att när rådjuret ä-
tit den förgiftade äteln, så svunna-
de halven krax igen, så dam ej
kunde kräkas upp gifte. Obs! sådan ä-
tel lades blott då det var spårsvä.

ACC. N:R M 7214:29

Landskap: Småland Upptecknat av: Carl Viking
 Härad: Uppvidinge, m. f. Adress: Juråkra, Kråkbyvägen
 Socken: Ålgårds, m. f. Berättat av: Carl Viking, m. f.
 Uppteckningsår: 1941 Född år 1884 i Ålgårds socken

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

N° 13, "Varg." Minnesteckning från menageri
vid Norra Hamngatan, Stockholm.

Skriv endast på denna sida!

ACC. N:R M 7214:30.

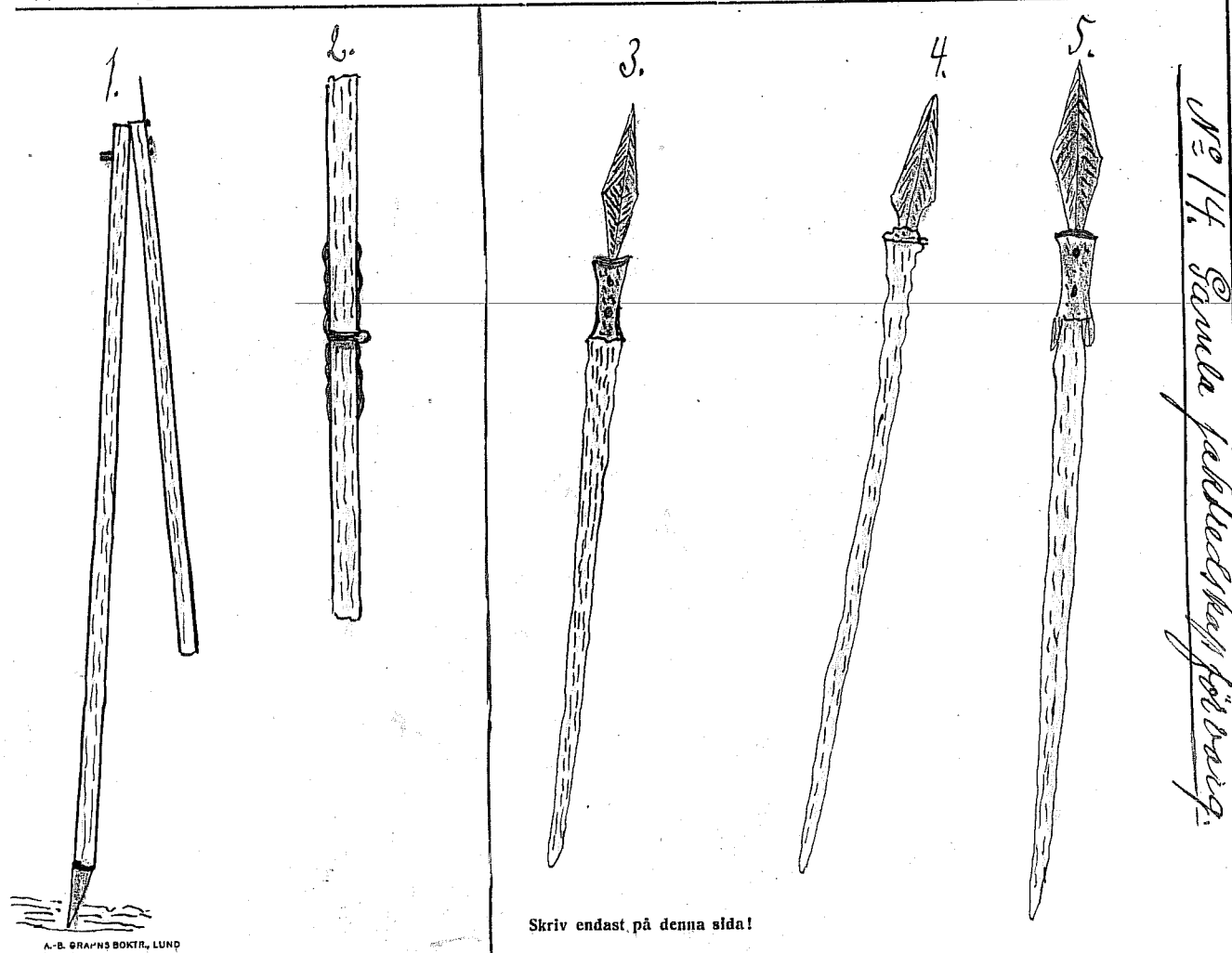
Landskap: Småland. Upptecknat av: Earl Viking

Härad: Uppvidinge & Hälöds m. f. Adress: Turåkra, "Kråksnåla"

Socken: Ålgult, m. f. Berättat av: Earl Viking, m. f.

Uppteckningsår: 1941 Född år 1874 i Ålgult socken

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

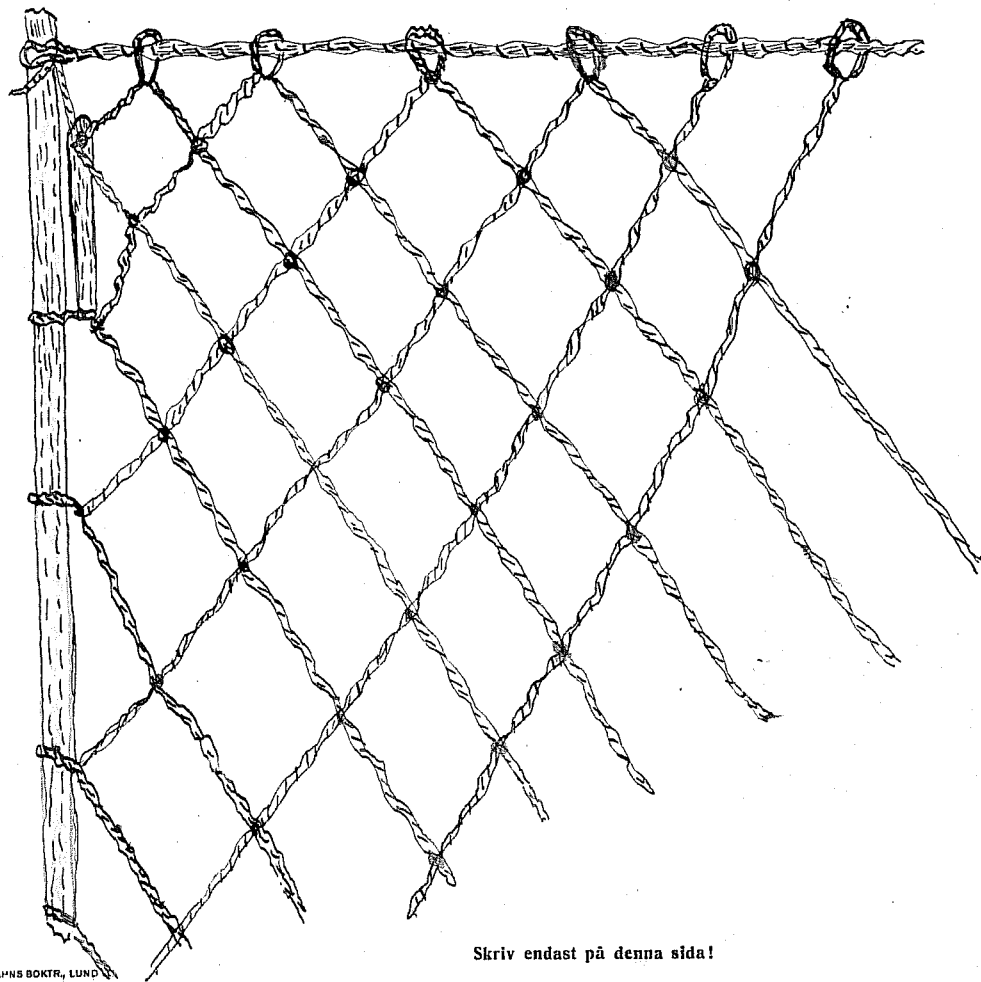
Skriv endast på denna sida!

ACC. N:R

7214:31

Landskap: Småland. Upptecknat av: Carl Viking
Härad: Leppvidinge, m. f. Adress: Turåkra, Kråksmåla.
Socken: Älgkult, m. f. Berättat av: Carl Viking m. f.
Uppteckningsår: 1947 Född år 1874 i Älgkult socken.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

No 15. del av "Varegäst." 924 i National
Apostol och minnen.

Skriv endast på denna sida!

ACC. N:R

M 7214:32.

Landskap:

Småland.

Upptecknat av:

Carl Viking

Härad:

Uppvidinge, m. p.

Adress:

Furåkra, "Kråksmåla".

Socken:

Kghult, m. p.

Berättat av:

Carl Viking, m. p.

Uppteckningsår:

1947.

Född år

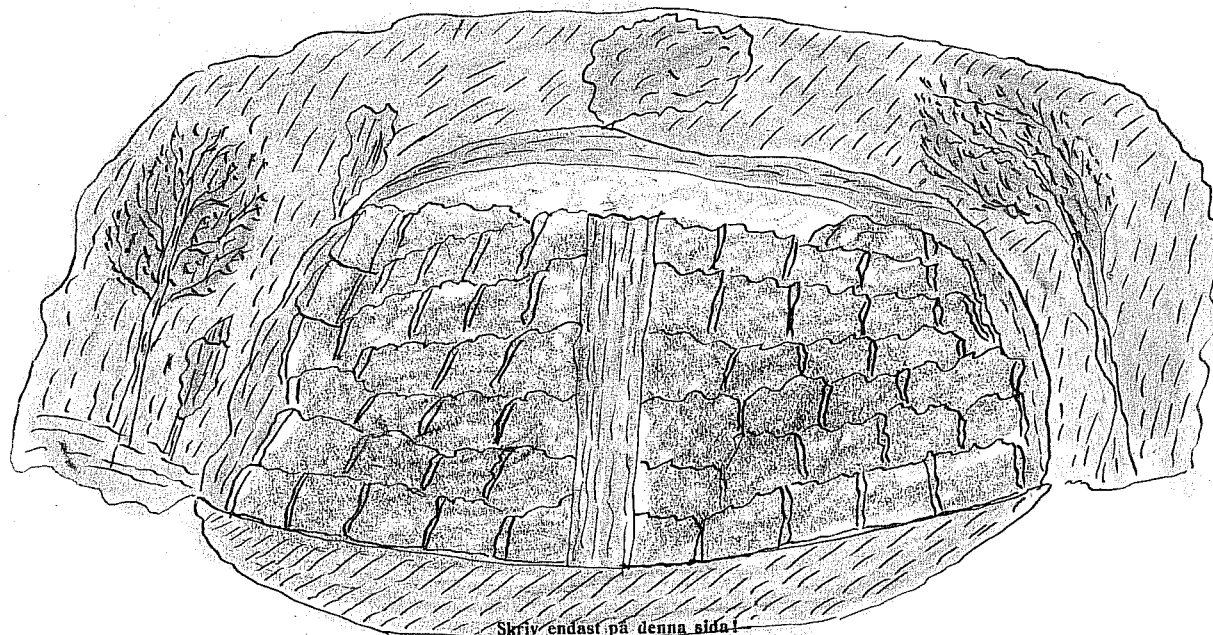
1874.

i

Kghults socken.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

N° 16. Ruin efter f. d. "Vargagrop" sen 1818. å
Fagranäs ägor i Kråksmåla socken.

Skriv endast på denna sida!

ACC. N:R.

M 7214:33.

Landskap: Småland Upptecknat av: Carl Viking
 Härad: Elfvärds, m. f. Adress: Turåkra, "Kråksmåla"
 Socken: Älgåker, m. f. Berättat av: Carl Viking, m. f.
 Uppteckningsår: 1941 Född år 1874 i Älgåkers socken

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Nº 18. Röst av "Tidbastusken."

Skriv endast på denna sida!